

sista blodsdroppen; jag önskar många svenskar vore lika honom; då vore roligt att lefva.»

»De finnas nog, Märten,» sade Pekka, »men vi finna dem icke, emedan vi icke uppsöka dem. Vi lämna icke våra skogar, och så ofta vi kunna undvika vi svenskarna, och envisas att icke lära oss deras språk.»

»Ja, så är det,» sade den gamle Ängsjöfinnen; »det finns mycket godt folk bland svenskarna, men finnarna vilja icke veta af dem, och därmed skada vi oss själfva. Tiden är inne för en ändring häraf,» sade han med en suck.

»Ni gå väl icke i dag?» sade Isak då han märkte, att finnarna vid sin ankomst till hans hem plockade ihop sina kvarlämnade saker.

»Jo, Isak. Nu skall du hafva mycken tack för oss,» sade Pekka. »Vi glömma aldrig den vänskap Lukas och du bevisat oss. Vi återvända nu till våra skogar, där vi ofta skola minnas eder.»

»Som ni viljen,» sade Isak. »Mig ha ni icke mycket att tacka för. Nu följer jag eder med båten så långt ni önska.»

»Här äro skickningar från Lukas,» sade Isak då finnarna togo afsked af honom. »Adjö nu!» sade han, i det han satte en ansenlig påse på marken, stötte ut båten och rodde raskt bort.

Finnarna sågo förvånade på hvarandra. Hade icke Lukas gifvit dem nog förut? Hvad innehöll väl påsen? Torkad fisk, bröd och sex präktiga knifvar!

»Å,» sade Pekka sedan han tömt påsen, »du ville ej hafva vår tack, Isak! Fisken är nog från dig, du hederlige fiskare. Vi tacka i våra tankar både dig och Lukas. Ni visste, hvad vi behöfva alla dagar.»

Så delades gåfvorna, hvarpå våra vandrare med raska steg gingo mot norr.

Modiga genom besittningen af grefvens frisedlar, följde finnarna numera banade vägar då de lågo i den riktning som passade dem. Visserligen såg en och annan af de mötande misstänksamt på de beväpnade finnarna, men ingen ofredade dem, och efter en vecka hade de hunnit Dal-